

MENIGHETSBLAD

FOR ORKDAL PRESTEGJELD

«Når dere søker meg av hele eders hjerte, vil jeg la meg finne av eder».

Nr. 3

MARS 1953

3. årg.

Påskemorgen – den har oss givet lyset og livet.

Liv har vunne over død. Det er påskeevangeliet. Stein og segl er sprengd, herkleddede vaktmenn ligg slegne av dødsredsle. Mørkret er spreidd, livet har sig-ra.

Går du ein vårveld over Orkdal store kyrkjegard, så stans og sjå deg om. «Her ligg dei grav i grav» - ektemakar - foreldre og born - kjempe og krøpling. «Den veike hev si kvila funne, men kjempa med laut gå i grav». Her ligg ven og fiend fredsælt side om side. Her råder den store stilla som alltid er dødens fylgjesvein. «Ned til disse lave tuer kjødets vei i støvet gaar».

Og likesom for å hjelpe døden til å halde fast på sitt bytte, har dei levande kransa gravene med steinsetjingar - bolta saman med jarn. Kven skal kunne rikka noko så sterkt som død og stein og jarn?

Men ser du nærare etter held ei lita buske på å vekså inni den kalde, grå livlause steinsetjinga. Eit lite levande frø har falle derinne. Går du same vegen ein vår seinare har buska vorte til tre som held på å sprengja stein og boltar. Og enno ein vår seinare steinsetjinga er heilt sprengt. Over grava viftar grøne greiner som ei livsens sigersfane.

Så mektig, så triumferande er

livet. «I dødens lande springer atter ut en vår.»

Om vår Herre og Frelsar seier ordet, at han ikkje kunne verta halde fast av døden. Så mektig var den tilkomande verdens krefter i han at døden sjølv måtte sleppe taket. Dermed er oss gjeve ei sjangse, om vi er hans brør og Kristi ande bur i oss. Men er Kristus i dykk, så er vel leka-men daud for synd skuld, men åndi er liv for rettferd skuld. (Rom. 8, 10). Er Kristus i dykk - har den korsfeste og oppstadne vorte levande i hjarta ditt - så skal du og leva om du så døyr.

Vårt fylgje på jord er mørkr,

sorg og død midt i den kátaste livsgleda. Alt liv kjenner i seg skjelven for døden. Vil du tryggje livet ditt så grip Han som har kuva døden under seg. Kor sælt om du nådde fram til vissa om at din ervelut er evig liv i Jesus Kristus. Sjølv om død og gravstein tyngjer, eig du livsens vissa!

Du til livet skal meg vekkja
når i grav eg sig i koll
Lat so svarte jord meg dekkja
Beini morkna opp i mold
Eld og alda gløypa meg.
Når eg døyr i tru på deg
Skal i himlens hamn eg landa
Du stod opp og eg skal standa.

A. Skr.

En verdensdikter bekjenner.

Jeg har selv erfart, at i de øyeblikk da en helt alene og helt oppriktig prøver verdien av sitt liv, da tørster en etter troen som uttørket gress etter vann. Og til sist finner en troen, fordi en i ulykken får en klarere erkjennelse av sannheten. Om meg selv må jeg si, at jeg er et ekte barn av min tid, et tvilesykens og mistroens barn, og sannsynligvis vil jeg forbli det til mine dagers ende. Hvor er jeg ikke blitt

pint - og hvor pines jeg ikke en nå - av denne hete lengsel etter troen, en lengsel som blir desto heftigere jo flere beviser jeg finner mot troen. Likevel gir Gud meg undertiden øyeblikk av fullkommen ro, og i slike øyeblikk har jeg formulert min trosbekjennelse. Den lyder i all enkelhet slik: Jeg tror at det ikke finnes noe skjønnere, ikke noe så dragende, intet så sant, så klokt, så modig og så fullkomment som Je-

sus Kristus. Ved tanken på ham fylles jeg igjen og igjen med brennende kjærlighet, og jeg sier til meg selv, at hans like finnes ikke, ja den kan ikke finnes. Jeg sier enda mer: dersom noen brakte meg beviser for at sannheten om vårt liv på jorden ikke er i Kristus, og dersom sannheten i virkeligheten ikke var hos Kristus, så ville jeg heller være med Kristus enn med sannheten.

Dostojevski (i et brev).

„Ave crux, spesunica“

«hill deg, kors, mitt eneste håp» - således sang og bad i slutten av 6. årh. en galtisk biskop, Venantius Fortunatus. Denne kors-hymne blev senere opptatt i den romerske kirkes langfredagsliturgi og er et uttrykk for den forløsende jubeltone, den befriende durakkord i mange seklers og generasjoners mørke og sorgtunge mollmelodier.

«Ave crux, spesunica» - «hill deg kors, mitt eneste håp» - de ordene står også skrevet på det enkle trækors som smykker August Strindbergs siste hvilested. Den geniale forfatter og tidligere Gudsforneker som engang ville rive ned alt det gamle i kirke og samfund for å få luft og lys, og så han fant til slutt at det gamle ordet om korset betyr mer for hjerte og liv enn all verdslig visdom og vitenskap.

(E. Neuman).

Tro er å tro det vi ikke ser. Og troens lønn er at vi får se det vi tror. (Augustin).

Troen er de kristnes eneste kunst, og i den må de øve seg hver dag. (Luther).

PÅSKE.

Navnet betyr forbigang. For natta da Israelfolket dro ut av Egypt gikk Herren gjennom landet og slo med døden alle egypternes førstefødte; men Israels barn ble spart. Deres hus gikk døden forbi uten å ta noe. For de hadde det rette merketegnet over sine dører: påskelammets blod.

I den nye pakts påske går ingen dødsengel forbi. Og vårt påskelam er slaktet, hele verdens offerlam, ham som Gud ga slekten til soning for vår synd. Det er Jesus som går forbi og stanser for hver enkelt med sitt kall til omvendelse.

Av de flimrende bilder fra min barndom husker jeg særlig ett: Jesus som går forbi den fallne Peter. Stedet er Kaifas' gårdsrom. Akkurat idet Jesus passerer, ser han på Peter. Blikket gikk like til hjertet på Peter.

Slik har han sett på mange. Og slik har han gått forbi utallige. Tror du ikke det var godt for Peter at Jesus gikk forbi det øyeblikket i yppersteprestens gård? Frelserens blikk dømmer, og det gir frimodighet til oppgjør med Gud.

Vi leser flere steder om folk som Jesus gikk forbi. Og alle som søkte ham stoppet han ved. Bartimeus, tiggeren, blind og hjelpe-laus, hørte at han gikk forbi. Han nyttet øyeblikket, og ble legt.

Sakkeus, den forslagne tolleren, steg ned fra treet han satt opptil, og opplevde frelsens dag. Han nyttet sjansens. Se, det kommer det an på: å nytte høvet når Jesus fra Nasaret går forbi.

Snart går han forbi. Det skjer ikke bare i påsken, sjølsagt. Men nå går han forbi i evangeliens beretninger om hans lidelse og død. Og for den som går til dem med bønn om nytt lys blir de nye, disse kjente kapitlene. Og da

stiger Jesus fram foran deg, «blodig, såret, tornekrone».

Det er velsignelse å hente når Jesus går forbi. Men når han er gått forbi, kommer ikke den anledningen igjen. Da må det en ny anledning til. Men mange fikk den ikke igjen. Isteden måtte de røyne at døden gikk forbi. Og den gikk ikke før den hadde fått det den ville. Som dengang i Egypt sprer den skrekk og fortvilelse hvis mennesket ikke eier livet i Gud.

Det er påske for Herren. Ordet om Lammet skal ly.

Jesus går forbi. Hill deg, Frelser og forsoner!

Olav Olsen.

Kirkejubileet i sommer.

Nidaros bispedømme kommer i sommer til å bli sentrum for et stort jubileum som gjelder hele vår kirke. Det er 800 år siden Den norske kirke ble en selvstendig kirke ved opprettelse av den norske kirkeprovis. Jubileet vil bli feiret i Trondheim ved olsoktid, men det er sannsynlig at enkelte av de mange gjester fra inn- og utlandet vil kunne gjeste en del kirker og menigheter utenom Trondheim.

En særskilt glede er det at Det lutherske verdensforbunds eksekutivkomite har lagt sitt møte i Trondheim i forbindelse med jubileet. Det betyr at vi får besøk av lutherske kirkeledere fra mange land.

Thomas a Kempis ba: Herre, gi meg hva du vil - og som du vil - og når du vil.

Vokser ikke himmelen inne i oss, så vokser helvede. Utvikles ikke englen i vårt indre, så utvikles demonen der inne.

(Rudin).

MENIGHETSBLAD FOR ORKDAL PRESTEGJELD

Utgitt av Orkland sokneråd.

Utk. hver måned unntatt juli og august. Sendes gjennom posten til alle hjem i prestegjeldet, og til alle utenbygdsboende som vil ha bladet.

Kontingent kr. 4.- pr. år.

Redaktør: **Res. kap. Leergaard.**

Medvirkende: **Prost Dr. A. Skrondal** og **pastor O. Olsen.**

Kasserer: **lærer Nils Ofstad.**

For Orkanger:

Anton Hoff og Nik. Konstad.

For Orkdal:

Frk. Ingeborg Krogstad.

For Orkland:

lærer Nils Ofstad.

Menighetsbladets trykkeri:
SVORKMO PRENTEVERK.

BØNNEBOKEN.

Det kom ny prest til et sted. En stund fremover var alt så framifrå syntes man. Presten talte så godt, at det var riktig en nydelse å høre ham.

Men etter en tids forløp begynte det å bli anderledes. Presten var ikke så ny og fengslende lenger og de mest aktpågivende syntes han virket trett mangen gang og at han manglet noe av den tidligere glød. De snakket om det seg imellem. Men en eldre kristen gikk til presten og snakket med ham om saken.

Presten hørte på ham i taushet. Men omsider sa han: «Det er visst riktig det du sier. Og jeg tror jeg vet grunnen til forandringen. Jeg har mistet bønneboken min.

«Hvad? Mistet bønneboken?»

«Ja, ser du. Dengang jeg kom hit til stedet ba dere for meg alle sammen. Da var alt godt. Men så ble det etterhvert så selvfølgelig allting. Dere sluttet å be. Dermed mistet jeg bønneboken.»

Den gamle gikk fortenkt hjem. Det var noe i det presten hadde

sagt. Han nevnte det for noen andre. De begynte påny å be og det viste seg snart at nu var bønneboken kommet igjen.

Det er ikke bare for en prest det er godt å ha en slik levende bønnebok.

Det er godt for de unge å ha de eldre til å be for seg. Det er godt for de syke å bli båret på bønnens armer. Det er godt for mor og det er godt for far at det er noen som husker dem i bønn. Det er godt for hver søkende og urolig sjel at der er bønnering om dem.

«Be for hverandre og med hverandre», sier skriften. «Bær hverandres byrder og oppfyll på den måte Kristi lov».

Det er en underlig kraft i forbønn. Den baner vei, hvor andre veier er stengt. Den bringer velsignelse som kanskje de ferreste aner. Men ikke desto mindre er det forbønnen som er nøkkel til så mangen vekkelser, så mangt et åndsfulgt vidnesbyrd, og så mange frukter som kom i sin tid.

«Kan jeg ikke gå til barna mine med Gud, så kan jeg gå til Gud med barna», sa en mor engang. Hun hadde lært bønnens og forbønnens hemmelighet.

«Kunne dere ikke våke en time med meg», sa Jesus bedrøvet da han under Getsemanekampen fant disiplene sovende. Han trengte deres forbønn den gangen.

Men idag? Finner Frelseren deg aktiv i forbønnens tjeneste eller sovende?

Korte ord om store ting.

Det er fra bønnens lønnkammer enhver stor og for menneskeslekten velsignelsesrik gjerning er utgått, og de menn og kvinner som for Guds åsyn tryglet som barn om nåde og kraft, stod for menneskenes åsyn som uforferdede stridsmenn for sannhet og rett. (D. G. Monrad)

Menighetsbladene er 50 år.

Det er nå 50 år siden «Vaterlandskirkens Søndagshilsen» i Oslo kom ut som det første menighetsblad i Norge. Det ble startet av sokneprest Erling Grønland i 1902. Han var prest i Vaterlandskirken og hadde nettopp vært en lengre tur i Danmark hvor kirkebladene var i levende vekst på den tid. Pastor Grønland satte seg godt inn i arbeidet med det og startet «Vaterlandskirkens Søndagshilsen» da han kom hjem. Dette menighetsblad er senere blitt mønster for menighetsblad rundt om i landet. Det var 4-sidig og hadde bildet av kirken i tittelvignetten. Innholdet var også det samme som nu. Andakts- og småstykker og fortellinger av religiøs karakter, meddelelser vedrørende menighetsarbeidet og møte- og gudstjenestelister.

Ulovlighet

er opphavet til grusomhet, lumpenhet og all annen last. Ulovlighet, som gir en slett samvittighet, skaper frykt, slik frykt fører til tyrani, og tyrani avler forbitelse, som igjen skaper virkelig grunn til frykt der, hvor den ikke fantes før. Og således øket frykten, og den opprinnelige last øker med fryktelig fart, og den gamle forbrytelse fremkaller med nødvendighet en ny.

William Gladstone.

Vår tro er Jesus-tro: tro at Jesus kan og at Jesus vil.

(Blumhardt).

Troen er ikke en lære, men en seir.

(Ricard).

PREIKELISTEN**Palmesøndag - 29. mars.**

Orkdal kirke: Leergaard.
Orkanger kirke: Skrondal
Monset skole: Olsen.

Skjærtorsdag - 2. april.

Orkdal kirke: Olsen. Nattverd
Orkanger kirke: Leergaard. Nattverd.
Orkland kirke: Skrondal. Nattverd.

Langfredag - 3. april.

Orkdal kirke: Skrondal.
Orkanger kirke: Olsen.
Orkland kirke: Leergaard.

1. påskedag - 5. april.

Orkdal kirke: Skrondal og Hallesby.
Ofr. til Menighetsfakultetet.
Orkanger kirke kl. 18.30: Olsen og
Hallesby. Ofr. til Menighetsfakul-
tetet.

Orkland kirke kl. 16: Leergaard og
Hallesby. Ofr. til Menighetsfakul-
tetet.

2. påskedag - 6. april.

Orkdal kirke: Leergaard.
Orkanger kirke: Skrondal.
Orkland kirke: Olsen.

FRA KIRKEBOKEN.**DØPTE i februar.**

I Orkland kirke: 8. februar: Sig-
bjørn Brattli f. 26. 11. 52. Elin Oline
Garberg f. 13. 12. 52. 22. februar: Syn-
nøve Westberg f. 21. 11. 52.

I Orkdal kirke: 22. februar: Mary
Troøyen f. 25. 12. 52. Stf. av hjem-
medåp Ruth Eldevik f. 30. 9. 52, hjd.
5. 11. 52.

I Orkanger kirke: 1. februar: Jan-
ne Haugan f. 23. 10. 52. 8. februar:
Roar Bye f. 11. 12. 52. 22. februar:
Olav Johansen f. 1. 12. 52. Stf. av
hjemmedåp Kolbjørn Reitan f. 30. 11.
52, hjd. 3. 12. 52.

VIGDE i februar:

I Orkland: Ingen.

I Orkdal kirke: 14. februar: Gunnar
Lund og Lilly Arnolda Kiran, begge
Orkdal.

I Orkanger kirke: 1. februar: Odd
Wolden, Orkanger og Sigrun Gunn-
vor Sættem, Åsskard.

14. februar: Einar Georg Arno
Breunig og Helen Karin Olsen, begge
Orkanger.

DØDE i februar.

I Orkland: 5. februar: Ragnhild

GODT UTVALG av

SØLVVARER

til

BARNEDÅP**BRYLLUP****KONFIRMASJON****JOHN RØHME****GULLSMED - ORKANGER.**

Krum f. Daae (død i Trondheim).

I Orkdal: 2. februar: Ole Amund-
sen Skorild f. 10. 10. 1863. 16. februar:
Henrik Rasmussen Ekli f. 15. 12. 1901.
Einar Einarsen Munkli f. 13. 9. 1867.
17. februar: Tomas Hågensen Skjetne
f. 27. 12. 1882. Lina Røhme, f. David-
sen f. 11. 6. 1864.

I Orkanger: 2. februar: Martin Vol-
den f. 27. 11. 1873. 13. februar: Ludvik
Wilhelm Østlund f. 18. 11. 1876. 20.
februar: Anné Grete Knudsen f. 26. 1.
1938.

Kirken venter på deg.

Du skal være med når Herrens
menighet samles. Du skal være
med å trække opp de mange igjen-
grodde kirkestier, og du skal ikke
la noe høve gå fra deg til å føre
andre til kirken.

En hver må begynne i sin lille
krets i heim og på arbeidsplass.
Levendegjøre i hjertene en trang
etter samling om de verdier som
gir livet mening og mål.

Måtte vi få visdom til å besin-
ne oss på dette.

En sterk og levende menighet
er den største lykke for en bygd
og by. La oss derfor ikke splitte
kreftene, men la alt tjene bare
det ene. Guds kirke, så den kan
nå fram til alle og bringe livets
herlige evangelium om seir over
synd og forkrenkelighet i tro på
den korsfestede og oppstandne
frelser, som ga seg selv hen for
oss alle for at vi skulle bli ett i
ham og eie den tro som overvin-
ner verden. -

(I. Aåndahl i Kr. A. T.).

GAVER TIL BLADET.**Orkland:**

Ved Jørgen Lie: Karen Bye 5; An-
na Ljøkjell 5; Johan Berg 5; Ivar Ljø-
kjell 5.

Ved Leergaard: Martin Moe 5; In-
gebr. Arli 5.

Ved Marit Berbu: Karen Langås 5.

Ved Nils Ofstad: Johan K. Knud-
sen 5; John Bjørndal 5; Sigrid Solbu 5;
Lars Bustad 10; John Lium 5; Marius
Vormdal 5; Mikkel Haugen 5; Ola Grø
10; John O. Berbu 5.

Orkanger:

Ved Leergaard: D. 5.

Ved Nils Ofstad: John A. Stubban
10.

Orkdal:

Ved Ingeborg Krogstad: L. Ræder-
gård 5; Ingebrigt Vasli 5; Olav Solem
5; Maren Bakksæter 5; Ole O. Mor-
ken 5; Arnt E. Kvåle 5; Ole E. Gjør-
nes 10; Lars Tuflåt 5; Edv. Skaugen 5;
Sivert Ustad 5.

Ved Olav Olsen: Henrik Svee, Fol-
lo 10; John Karlsen, Bårdshaug 8.

Ved Leergaard: Marit Asbjeld 5;
J. Halset 5.

Ved Ingeborg Krogstad: Ingeborg
Langvik 5; Borghild Langvik 5; Edv.
Sommervold 10; Bjarne Mjøhus 5;
Johanne Ljåmo 5; A. Øien 5; Johanne
Tungen 5; Eli Langseth 5; Dorthea
Wold 5; John Rye 10; Einar Nøsen 5;
Martin Solem 5; Kristoffer Fossum 5;
Håkon Strøm 5; Anne Bjørndal 5; Ole
Langås 5.

Ved Edv. Slettvold: Pauline Olsen
3; Karen Brobakk 5; Johan Selbek 5;
Olav O. Slettvold 5; Edv. Slettvold 5.

Utenbygds:

Ved Leergaard: Henry Nilsen, Fis-
kenes, Vesterålen 5.

Hjertelig takk!

OFFER I KIRKENE

I Orkland kirke: 8. febr.: Til
det katastroferamte Nederland
kr. 133.-.

I Orkdal kirke: 8. febr.: Til det
katastroferamte Nederland kr.
283.-.

I Orkanger kirke: 8. febr.: Til
det katastroferamte Nederland
kr. 117.-.